



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **D. H. Ch.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že chce v ČR pracovat, a splatit tak dluh svým rodičům žijícím ve Vietnamu, kteří si vypůjčili peníze na úhradu žalobcova rumunského pracovního víza. Do Vietnamu se odmítá vrátit, aby nenahněval rodiče. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu z ekonomických důvodů s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že správní orgán je při aplikaci zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2

až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které zakotvují zejména požadavek na individualizaci správního řízení a povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Shromážděné podklady sice správní orgán může hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré své úvahy pak musí podle § 68 odst. 3 správního řádu uvést v rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku toho pak nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu.

3. Již v průběhu správního řízení žalobce sdělil, že opustil zemi původu na základě rumunského pracovního víza. Poté pobýval v Rumunsku, kde se k němu jeho zaměstnavatel choval hrubě a neproplatil mu výplatu. Žalobce proto opustil Rumunsko a přicestoval za svým kamarádem do ČR. Žalobce nebyl seznámen s možností řízení o udělení mezinárodní ochrany, proto o ni v Rumunsku nepožádal. Požádal až v ČR na radu kamaráda. V ČR by rád zůstal, protože by chtěl splatit dluh, který má vůči svým rodičům. Z těchto důvodů se domnívá, že splňuje podmínky § 12, § 14 nebo § 14a zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí chybí vazba mezi tímto rozhodnutím a shromážděnými podklady.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce vycestoval z Vietnamu z ekonomických důvodů (za práci), vstoupil na území ČR nelegálně (bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění) a tuto situaci pak řešil podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Jediným důvodem jeho žádosti tak je legalizace dalšího pobytu na území ČR za účelem výdělků. Ze shromážděných informací plyne, že žalobci po návratu nehrozí ve Vietnamu vážná újma ve smyslu zákona o azylu.

II. Posouzení žaloby soudem

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2021; žaloba byla odeslána dne 11. 5. 2021), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně, žalobce implicitně, neboť na řádně doručenou výzvu nereagoval).
6. Žaloba není důvodná.
7. Žalobce brojí proti zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu a v žalobě tvrdí, že splňuje podmínky § 12, § 14 nebo § 14a uvedeného zákona.
8. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec „*a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ nebo „*b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“.
9. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*“. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 5 uvedeného zákona rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně*

mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

Podle § 28 odst. 6 téhož zákona je pro posouzení, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12, rozhodné, zda existuje souvislost mezi těmito důvody a pronásledováním nebo neexistencí ochrany před ním.

10. Ustanovení **§ 12 písm. b)** zákona o azylu je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle jejíhož čl. 2 písm. d) se *uprchlíkem rozumí „státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12“*. Toto ustanovení vychází z čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“).
11. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu lze udělit pouze tehdy, pokud žadatel splní následující podmínky: **1.** je *mimo zem svého původu*, **2.** má *odůvodněný strach* (resp. slovy kvalifikační směrnice a Ženevské úmluvy „oprávněné obavy“) **3.** z *pronásledování* [kterým se rozumí závažné porušení lidských práv (srov. čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice) v kombinaci se selháním ochrany v zemi původu, tzn. žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu (srov. čl. 7 kvalifikační směrnice)], **4.** je splněn některý z taxativně vyjmenovaných *důvodů pronásledování*, **5.** je zde *příčinná souvislost* mezi některým z těchto důvodů pronásledování a pronásledováním nebo mezi některým z těchto důvodů a selháním státní ochrany [srov. čl. 10 kvalifikační směrnice] a **6.** žadatel potřebuje a zaslouží si ochranu, tzn. *neaplikuje se vylučující klauzule* (§ 15; srov. čl. 12 kvalifikační směrnice). Všechny uvedené prvky je třeba splnit **kumulativně** (vylučující klauzuli však není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozích pět bodů).
12. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení a není členem žádné politické strany. Z Vietnamu odcestoval zhruba před 3 měsíci do Rumunska, kde pracoval asi dva měsíce a pobýval na rumunské pracovní vízum. Poté přicestoval do ČR za kamarády na tržnici S. v Praze. Cestovní doklad nemá, neboť si jej ponechal zaměstnavatel v Rumunsku. K důvodům žádosti uvedl, že by zde rád zůstal legálně. Jeho rodiče se zadlužili, aby mu sehnali rumunské pracovní vízum. Rád by jim peníze splatil prostřednictvím práce v ČR. Doplnil, že jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
13. V pohovoru dne 4. 1. 2021 žalobce vypověděl, že si jeho rodiče půjčili na jeho rumunské vízum 30 000 USD, neví však u koho. Pokud by se do Vietnamu vrátil, rodiče by se zlobili, že je zpátky doma. Chtěl by požádat o azyl proto, aby zde mohl pracovat a splatit uvedený dluh. Problémy se státní správou, policií, soudy či armádou ve Vietnamu neměl. Z Rumunska odjel, protože mu zaměstnavatel nedával žádnou výplatu a byl na něj zlý. V důsledku epidemie koronaviru nebyla v Rumunsku možnost najít si jinou práci. Do ČR přijel za kamarádem, který pracuje v tržnici S. Tento kamarád mu poradil, aby požádal o

azyl, aby zde mohl zůstat.

14. Skutečnosti sdělené ve správním řízení, tedy že by rád v ČR zůstal, protože by chtěl splatit dluh vůči svým rodičům, žalobce potvrdil i v žalobě (viz výše bod 3).
15. Po porovnání výpovědi žalobce s výše uvedenými podmínkami, které je třeba kumulativně splnit pro přiznání azylu, soud dospěl k závěru, že žalobce splňuje pouze první bod – mimo zem svého původu. Žalobce netvrdil, že mu hrozí v zemi původu nějaká újma, natož újma dosahující pronásledování, tedy závažné porušení základních práv, vůči němuž by jej stát nebyl schopen nebo ochoten ochránit (nelibost rodičů z jeho návratu bez vydělaných finančních prostředků za pronásledování zcela nepochybně považovat nelze). Žalobce nevěděl, odkud si rodiče finanční prostředky půjčily a především netvrdil, že by jim nebo jemu samotnému hrozil v důsledku existence tohoto dluhu nějaký postih. Vzhledem k absenci tvrzení o hrozícím pronásledování pak logicky nejsou splněny ani důvody pronásledování a příčinná souvislost (viz výše bod 11). Pro úplnost soud podotýká, že spory se zaměstnavatelem v Rumunsku nejsou pro toto řízení jakkoliv relevantní, neboť se posuzuje hrozba pronásledování ve vztahu k zemi původu žalobce, tedy k Vietnamu.
16. Tvrzení žadatele o skutkových okolnostech, z nichž dovozuje hrozbu pronásledování, je přitom klíčové. V řízení o mezinárodní ochraně jsou břemeno tvrzení a důkazní břemeno specifické.
17. Pokud jde o břemeno tvrzení, to stíhá žadatele o mezinárodní ochranu [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, bod 45, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, část IV.b.i.]. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63: *„Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat. [...]“*. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Jistá procesní aktivita je požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat.
18. Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného (viz § 49a zákona o azylu a čl. 4 odst. 1 větu druhou kvalifikační směrnice). Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují. Uvede-li žadatel skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 343/2018-28, bod 46, nebo rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 – 89, č. 1095/2007 Sb. NSS).
19. Z uvedeného je zřejmé, že rozsah a obsah žadatelových tvrzení předurčuje, do jaké míry podrobnosti se žalovaný musí věcí zabývat a jaké množství informací o zemi původu musí opatřit. Je proto na žadateli, aby tvrdil, z jakých důvodů dovozuje, že mu hrozí v zemi původu závažné porušení základních práv a aby v maximální možné míře podložil svá vyjádření listinnými či jinými důkazy (v případě splnění podmínek č. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice je možné za stěžejní důkaz považovat samotnou žadatelovu výpověď, aniž by

bylo vyžadováno doložení tvrzení žadatele písemnými nebo jinými doklady).

20. Pokud ovšem žadatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 zákona o azylu, není žalovaný povinen se jednotlivými tvrzeními podrobně zabývat a opatřovat k nim rozsáhlé informace o zemi původu. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Žalobcova tvrzení bez jakýchkoliv pochybností nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce přitom dostal dostatečný prostor k tvrzení všech rozhodných skutečností a k vyjádření svých obav z návratu do země původu, měl rovněž možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění. Rozsah shromážděných podkladů (informací o zemi původu) a rozsah odůvodnění v napadeném rozhodnutí je podle soudu s ohledem na skutkové okolnosti věci plně dostačující.
21. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“, podle kterého Česká republika „*poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod*“) na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody musejí přitom být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny, tedy svoboda projevu, právo na informace, petiční právo, právo shromažďovat a sdružovat se, aktivní i pasivní volební právo a právo na odpor (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS). Citované ustanovení tak speciálně cílí na jediný důvod pronásledování, jenž se do určité míry překrývá (ovšem neshoduje) s jedním z důvodů pronásledování podle písmene b) téhož ustanovení (zastávání určitých politických názorů). Rozdílem je pak vazba na zkušenost již uskutečněného (prožitého) pronásledování (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44). Jinými slovy, pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být žadatel již vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, č. 1913/2009 Sb. NSS). Samotný pojem „pronásledování“ je ovšem třeba v obou písmenech § 12 zákona o azylu vykládat shodně (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, bod 84).
22. I v případě tohoto ustanovení je klíčová výpověď samotného žadatele. Soud ve shodě s žalovaným neshledal, že by tvrzení žadatele (viz výše body 12 až 14) bylo možné podřadit pod § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce netvrdil, že byl v zemi původu pronásledován (vystavení pronásledování je přitom podmínkou aplikace tohoto ustanovení, jak bylo zdůrazněno výše), netvrdil ani žádnou újmu, natož aby ji spojoval s uplatňováním politických práv a svobod. V důsledku absence tvrzení žalobce o skutečnostech, které by bylo možné alespoň potenciálně považovat za skutečnosti relevantní pro aplikaci citovaného ustanovení, nebyl žalovaný povinen se touto otázkou podrobně zabývat a rozsah odůvodnění v napadeném rozhodnutí je plně postačující.
23. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky § 14 zákona o azylu, tedy azylu z humanitárních důvodů. Tento typ azylu lze udělit „v případě hodném zvláštního zřetele“. Na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs

60/2004-52, nebo usnesení NSS ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 Azs 11/2016-34, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 1 Azs 155/2019-24).

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl přitom k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, zdravý a je schopen pracovat. Na základě zjištěných skutečností žalovaný žádné důvody zvláštního zřetele u žalobce neshledal. S ohledem na skutkové okolnosti, kdy žalobce žádné důvody, které by bylo možné považovat za důvody zvláštního zřetele hodné, netvrdil a takové důvody nevyšly v řízení najevo, je odůvodnění žalovaného plně postačující a nijak nevybočuje z mezí správního uvážení, kterým žalovaný disponuje. V žalobě žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by závěr žalovaného zpochybňovaly.
25. Konečně žalobce tvrdil v žalobě, že splňuje také podmínky § 14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci (který nesplňuje důvody pro udělení azylu), pokud je zjištěno, že v jeho případě žadatele existují *„důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“*. Podle odstavce 2 se za vážnou újmu považuje *„a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“*. Toto ustanovení je [s výjimkou písmene d)] transpozicí čl. 2 písm. f) kvalifikační směrnice.
26. K udělení doplňkové ochrany je tedy třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu **kumulativně** – žadatel **1.** se musí nacházet mimo zemi svého původu, **2.** musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), **3.** vážné újmy (musí být naplněno alespoň jedno z písmen podle odstavce 2), **4.** nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a **5.** nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62; vylučující klauzuli přitom není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozí 4 body).
27. Obdobně jako v případě definice uprchlíka pro účely posouzení podmínek pro udělení azylu také v případě posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany je zřejmé, že žalobce splňuje pouze podmínku „mimo zemi svého původu“. Žalobce netvrdil, že by mu v zemi původu hrozila jakákoliv újma, natož vážná újma, kterou by bylo možné podřadit pod některé z písmen a) až d) § 14 odst. 2 zákona o azylu. Nelibost rodičů z žalobcova návratu bez vydělaných finančních prostředků za vážnou újmu zcela nepochybně považovat nelze. Jinou újmu žalobce netvrdil, ani nevyšla v řízení najevo. Žalovaný se posouzením skutkových okolností z hlediska § 14a s ohledem na obsah tvrzení žalobce zabýval dostatečně. Na základě informací o zemi původu (nad rámec žalobcových tvrzení) se zabýval také tím, zda žalobci v zemi původu po návratu nehrozí vážná újma v důsledku opuštění země původu. Hrozbu takové újmy však neshledal. K písmenu c) pak žalovaný uvedl, že podmínkou pro jeho použití je existence ozbrojeného konfliktu. Takový konflikt však ve Vietnamu neprobíhá. S hodnocením žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany se soud plně ztotožňuje, neboť žalobce sám neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly o skutečném nebezpečí vážné újmy svědčit a v řízení nevyšly

najevo ani žádné skutečnosti, k nimž by byl žalovaný povinen přihlédnout z úřední povinnosti. V žalobě žalobce tento závěr nijak konkrétně nezpochybnil.

28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 12 až § 14b zákona o azylu, a jeho závěr o nedůvodnosti žalobcovy žádosti je souladný se zákonem. Žalovaný se nedopustil porušení zásad správního řízení, které žalobce namítl pouze ve zcela obecné rovině. Napadené rozhodnutí je také s ohledem na skutkové okolnosti odůvodněno dostatečně a přezkoumatelně a je podloženo dostatečným množstvím relevantních informací o zemi původu. Soud proto nepřisvědčil ani blíže neodůvodněné námitce, podle které shromážděné podklady neměly vazbu na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem soud doplňuje, že chce-li žalobce setrvat na území ČR a vykonávat zde ekonomickou činnost, je třeba, aby svůj pobyt upravit prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

III. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. července 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně